

- 2) Vai valsts tiesisko regulējumu, kāds tas ir atspoguļots iepriekš un kā to ir īstenojis Valonijas reģions, var pamatot ar sabiedriskās drošības prasībām vai citiem aizsardzības pasākumiem un vai tāda valsts tiesiskā regulējuma ievērošana, kas tiek interpretēts tādējādi, ka tajā kā obligāta tiek izvirzīta prasība, ka ir jāved līdz transportlīdzekļa ārvalsts īpašnieka izsniegts dokuments, ar kuru uz ierobežotu laiku atļauts izmantot transportlīdzekli un kurā ir norādīts atļaujas derīguma termiņš, ir nepieciešama, lai sasniegtu izvirzīto mērķi, vai arī mērķis varēja tikt sasniegts arī citādi un ar mazāk stingriem un formāliem līdzekļiem?

Eiropas Savienības Tiesa (sestā palāta) ar 2020. gada 10. septembra rīkojumu ir nolēmusi šādi:

LESD 63. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tam ir pretrunā dalībvalsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar ko persona, kuras dzīvesvieta ir šajā dalībvalstī, uz atkāpi no minētajā dalībvalstī pastāvošā transportlīdzekļu reģistrācijas pienākuma attiecībā uz transportlīdzekli, kurš ir reģistrēts citā dalībvalstī un kuru šā transportlīdzekļa īpašnieks ar dzīvesvietu citā dalībvalstī viņas rīcībā ir nodevis bez maksas uz īsu laika posmu, var atsaukties tikai tad, ja šajā transportlīdzeklī pastāvīgi atrodas dokumenti, kuri apliecina, ka attiecīgā persona izpilda kritērijus šīs atkāpes piemērošanai, un tos nav iespējams iesniegt vēlāk.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 23. aprīlī iesniedza *Consiglio di Stato* (Itālija) – AZ, BY, CX, DW, EV, FU, GJ/Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Istruzione, dell'Università e della Ricerca – MIUR, Università degli studi di Perugia

(Lieta C-173/20)

(2021/C 19/18)

Tiesvedības valoda – itāļu

Iesniedzējtiesa

Consiglio di Stato

Pamatlietas puses

Prasītāji: AZ, BY, CX, DW, EV, FU, GJ

Atbildētāji: *Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Istruzione, dell'Università e della Ricerca – MIUR, Università degli studi di Perugia*

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Direktīvā 1999/70/EK (Padomes Direktīva par UNICE, CEEP un EAK noslēgto pamatnolīgumu par darbu uz noteiktu laiku, turpmāk tekstā – “direktīva”) ⁽¹⁾ ietvertā pamatnolīguma 5. klauzula ar nosaukumu “*Pasākumi, lai novērstu ļaunprātīgu izmantošanu*”, to skatot kopā ar [šīs direktīvas] 6. un 7. apsvērumu un minētā pamatnolīguma 4. klauzulu (“*Diskriminācijas aizlieguma princips*”), kā arī ņemot vērā līdzvērtības, efektivitātes un [Eiropas Savienības] tiesību lietderīgās iedarbības principus, nepieļauj tādu valsts tiesisku regulējumu kā Likuma Nr. 240/2010 24. panta 3. punkta a) apakšpunkts un 22. panta 9. punkts, kuri ļauj universitātēm bez kvantitatīviem ierobežojumiem izmantot uz noteiktu laiku noslēgtus pētnieku līgumus, kuru ilgums ir trīs gadi un kuri ir pagarināmi uz diviem gadiem, neparedzot to noslēgšanai un pagarināšanai nekādu objektīvu iemeslu, kas ir saistīts ar to noslēdzošās universitātes pagaidu vai ārkārtas vajadzībām, un kuros kā vienīgais ierobežojums vairāku darba attiecību uz noteiktu laiku izmantošanai ar vienu un to pašu personu ir paredzēts tikai ilgums, kas nepārsniedz divpadsmit gadus, pat, ja tie nav nepārtraukti?
- 2) Vai iepriekš minētā pamatnolīguma 5. klauzula, to skatot kopā ar direktīvas 6. un 7. apsvērumu un minētā pamatnolīguma 4. klauzulu, un ņemot vērā Eiropas Savienības tiesību lietderīgās iedarbības principu, nepieļauj valsts tiesisku regulējumu (kā šajā gadījumā Likuma Nr. 240/2010 24. pants un 29. panta 1. punkts), kas ļauj universitātēm pieņemt darbā vienīgi pētniekus uz noteiktu laiku, neparedzot attiecīgajam lēmumam nosacījumu par pagaidu vai ārkārtas vajadzību esamību, neparedzot tam nekādu ierobežojumu, pieļaujot līgumu uz noteiktu laiku potenciāli neierobežoto secīgu izmantošanu minēto universitāšu parastajām mācību un pētniecības vajadzībām?

- 3) Vai iepriekš minētā pamat nolīguma 4. klauzula nepieļauj tādu valsts tiesisku regulējumu kā Leģislatīvā dekrēta Nr. 75/2017 20. panta 1. punkts (kas ir interpretēts iepriekš minētajā ministrijas apkārtrakstā Nr. 3/2017), kurā, kaut arī pieļaujot iespēju stabilizēt amatā valsts pētniecības iestāžu pētniekus uz noteiktu laiku – bet vienīgi tad, ja līdz 2017. gada 31. decembrim tiem ir vismaz trīs gadu darba stāžs – minētā iespēja nav pieļauta universitāšu pētniekiem uz noteiktu laiku vienīgi tāpēc, ka Leģislatīvā dekrēta Nr. 75/2017 22. panta 16. punktā to darba tiesiskās attiecības ir atzītas par “publisko tiesību režīmā” esošām, kaut arī minētās attiecības saskaņā ar likumu pamatojas uz darba līgumu, [un] neskatoties uz to, ka Likuma Nr. 240/2010 22. panta 9. punktā valsts pētniecības iestāžu pētniekiem un universitāšu pētniekiem ir paredzēts tāds pats noteikums attiecībā uz maksimālo ilgumu, kāds var būt tām darba tiesiskajām attiecībām uz noteiktu laiku ar universitātēm un pētniecības iestādēm, kuras nodibina, izmantojot turpmākajā 24. pantā paredzētos līgumus vai 22. pantā paredzētos pētniecības pabalstus?
- 4) Vai līdzvērtības un efektivitātes, un ES tiesību lietderīgas iedarbības principi, ņemot vērā minēto pamat nolīgumu, kā arī tā 4. klauzulā ietvertais diskriminācijas aizlieguma princips nepieļauj tādu valsts tiesisku regulējumu (Likuma Nr. 240/2010 24. panta 3. punkta a) apakšpunkts un Leģislatīvā dekrēta Nr. 81/2015 29. panta 2. punkta d) apakšpunkts un 4. punkts), kas – pat, ja pastāv šajā pašā dekrētā Nr. 81/[2015] noteiktais tiesiskais regulējums, kas ir piemērojams visiem gan publiskā, gan privātā jomā strādājošiem darbiniekiem un kurā (sākot no 2018. gada) ir paredzēts darba tiesisko attiecību uz noteiktu laiku maksimālā ilguma ierobežojums 24 mēneši (ieskaitot līgumu pagarinājumus un attiecību atjaunošanu), un kurā kā nosacījums minētā darba tiesisko attiecību veida izmantošanai valsts pārvaldes nozarē ir paredzēta “pagaidu un ārkārtas vajadzību” esamība, – ļauj universitātēm pieņemt darbā pētniekus, izmantojot noteikta laika līgumu uz trim gadiem, ko var pagarināt uz diviem gadiem, ja ir iegūts šajos trīs gados veiktās pētnieciskās un mācību darbības pozitīvs novērtējums, neparedzot ne pirmā līguma noslēgšanai, ne līguma pagarināšanai nosacījumu par minēto pagaidu vai ārkārtas universitātes vajadzību esamību, ļaujot universitātei pat pēc piecu gadu beigām noslēgt ar to pašu personu vai arī ar citām personām citu tāda paša veida līgumu uz noteiktu laiku, lai apmierinātu tās pašas mācību un pētniecības vajadzības, kas ir saistītas ar iepriekšējo līgumu?
- 5) Vai iepriekš minētā pamat nolīguma 5. klauzula, ņemot vērā arī efektivitātes un līdzvērtības principus, un minētā pamat nolīguma 4. klauzulu, nepieļauj valsts tiesisko regulējumu (Leģislatīvā dekrēta Nr. 81/2015 29. panta 2. punkta d) apakšpunkts un 4. punkts, un Leģislatīvā dekrēta Nr. 165/2001 36. panta 2. un 5. punkts), kas universitāšu pētniekiem, kuri ir pieņēmti darbā ar līgumu uz noteiktu laiku, kura ilgums ir trīs gadi un kuru var pagarināt vēl uz diviem gadiem (saskaņā ar iepriekš minētā Likuma Nr. 240/2010 24. panta 3. punkta a) apakšpunktu), aizliedz pēc tam nodibināt darba tiesiskās attiecības uz nenoteiktu laiku, jo Itālijas tiesību sistēmā nav cita pasākuma, ar kuru varētu novērst un sodīt ļaunprātīgu izmantošanu, kad universitātes izmanto secīgas [darba tiesiskās] attiecības uz noteiktu laiku?

(¹) Padomes Direktīva 1999/70/EK (1999. gada 28. jūnijs) par UNICE, CEEP un EAK noslēgto pamat nolīgumu par darbu uz noteiktu laiku (OV 1999, L 175, 43. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 22. jūlijā iesniedza Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi (Polija) – Prokuratura Rejonowa Łódź-Bałuty/D.P.

(Lieta C-338/20)

(2021/C 19/19)

Tiesvedības valoda – poļu

Iesniedzējtiesa

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi

Pamatlietas puses

Prasītāja: Prokuratura Rejonowa Łódź-Bałuty

Atbildētājs: D.P.